

Arrest

nr. 283 950 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 maart 2021, diende op 22 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 maart 2021 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij een geschatte leeftijd had van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Op 13 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/03/2021
Overdracht CGVS: 06/05/2021*

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 3 juni 2022 van 9:18 uur tot 12:48 uur, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat Aurélie DE MAEYER, advocaat loco voor Franz GELEYN, was de gehele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Usarghel, een subdorp van Azarban, gelegen in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de zevende graad naar school. Uw oudere broer A.A. zat bij de Afghaanse nationale politie sinds 1396 (omgezet naar de Westerse kalender 2017 of 2018) in Pachier Agam district en uw vader K. was directeur van de inlichtingendienst in Pachier Agam district sinds 1382 (omgezet naar de Westerse kalender 2003 of 2004). Zij werden omwille van hun job voor de overheid opgeroepen door de taliban om te stoppen met hun werk en zich bij hen te voegen. Aangezien ze hier geen gevolg aan gaven, werd uw broer twintig à vijftwintig dagen na deze oproep, terwijl hij met verlof naar huis ging, diezelfde avond nog doodgeschoten door twee talibanleden.

Zelf werd u ook tien dagen na de moord op uw broer opgeroepen door de taliban om u aan te sluiten bij hen en te gaan strijden tegen de ongelovigen. U ging hier niet op in en scheurde de oproepingsbrief kapot. Twintig à vijftwintig dagen na de dood van uw broer ontving u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat uw vader voor de Amerikanen werkte en uzelf beschuldigd werd actief te zijn bij de Kabul administratie en informatie en coördinaten van talibancommandanten door te geven aan de administratie. Ongeveer een maand na de moord op uw broer trachtten de taliban u ook te ontvoeren terwijl u onderweg was naar school maar u wist te ontkomen. Ongeveer anderhalve maand na zijn dood ontving u opnieuw een dreigbrief. Drie dagen na deze brief bent u uit Afghanistan ontsnapt.

U vertrok in de tiende maand van het jaar 1398 (omgezet naar de Westerse kalender eind december 2019/januari 2020). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 21 maart 2021 aan in België waarna u op 22 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u na het persoonlijk onderhoud op 6 juni 2022 uw taskara, de taskara van uw vader, documenten inzake het werk van uw oudere broer A.A. en het werk van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een oproepingsbrief van de taliban en twee documenten inzake uw problemen, zijnde een aanvraag om uw problemen te bevestigen van uw maternale oom aan het districtshuis en een bevestigingsbrief van uw problemen door de dorpsouderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij inschrijving geboren te zijn op 30 november 2005 (Zie registratie verzoek om internationale bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen, werd uw leeftijd echter vastgesteld op 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 26 maart 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 22 maart 2021, niet langer minderjarig was. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate aangepast werd van 30 november 2005 naar 1 januari 1999, een verschil van nota bene bijna zeven jaar, pleit dan ook niet bepaald in uw voordeel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u volhouden 17 jaar oud te zijn en baseert u zich hiervoor op uw taskara. U zou uw taskara in het jaar 1389 verkregen hebben, toen u vijf jaar oud was (omgezet naar de Westerse kalender 2010/2011) (CGVS, p. 3). Het is opmerkelijk dat er zo een groot verschil in leeftijd valt waar te nemen tussen uw taskara en het uitgevoerde leeftijdsonderzoek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. Uit de vertaling van uw taskara blijkt inderdaad dat daarop staat dat u vijf jaar oud was in het jaar 1389, maar het stuk vermeldt ook een afgiftedatum van 14/03/1400, omgezet naar de Westerse kalender 4 juni 2021. Volgens uw eigen beweringen zou u reeds uit Afghanistan vertrokken zijn in december 2019/januari 2020 (CGVS, p. 5). Dat uw taskara werd uitgegeven na uw vertrek strookt niet met uw verklaring bij DVZ uw taskara bij uw vertrek te hebben achtergelaten in Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 25).

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oudere broer A.A. bij de Afghaanse nationale politie. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw broer voor de Afghaanse lokale politie tewerkgesteld was, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vreemd genoeg dat hij voor de Afghaanse nationale politie in Pachier Agam werkzaam zou geweest zijn (Vragenlijst punt 5 en CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, claimt u ook bij DVZ nationale politie gezegd te hebben, quod non (CGVS, p. 14). Uw broer zou in het jaar 1392 (omgezet naar de Westerse kalender 2013 of 2014) zijn opleiding voor de politie afgerond hebben en in het jaar 1396 (2017/2018) zijn dienst aangevangen hebben. Evenwel valt er uit zijn politiebade een geldigheidsdatum tot 19/12/1394 (omgezet naar de Westerse kalender 9/03/2016) af te lezen, terwijl u stelt dat hij pas in 1396 zijn dienst zou aangevangen hebben (CGVS, p. 13). Gevraagd wat meer informatie te geven over wat uw broer precies moest doen om bij de nationale politie te mogen beginnen, geeft u aan dat u over de inhoud van zijn job niets weet, enkel dat zijn rang "eerste satanman" was. Taken die uw broer moest doen, kan u niet zeggen (CGVS, p. 13-14).

Bovendien kan er evenmin geloof worden gehecht aan het werk van uw vader voor de inlichtingendienst in Pachier Agam district. Uw vader zou directeur van de inlichtingendienst geweest zijn sinds 1382 (omgezet naar de Westerse kalender 2003 of 2004). Uit de twee certificaten die u overgemaakt heeft, blijkt echter dat uw vader in het jaar 1383 de basisopleiding van de nationale politie zou voltooid hebben en slechts in het jaar 1385 de professionele opleiding inzake de hoge politie zou afgerond hebben. Dat u dan beweert dat uw vader directeur van de inlichtingendienst sinds 1382 zou geweest zijn terwijl hij pas in 1383 de basisopleiding van de nationale politie zou gevolgd hebben, is allesbehalve geloofwaardig. Als directeur bij de inlichtingendienst zou hij ingestaan hebben voor het opsporen van talibanleden en het geven van info en coördinaten over waar deze talibanleden zich bevonden. Hij zou deze talibanleden ondervraagd hebben en hen gedwongen hebben bekentenissen af te leggen. Uw vader zou hiervoor samengewerkt hebben met de politie (CGVS, p. 9-10). Onder welk directoraat deze inlichtingendienst zich bevond of tot welk ministerie het behoorde, kan u niet zeggen (CGVS, p. 10 en 12). U heeft geen idee hoe uw vader aan deze job geraakt zou zijn, enkel dat hij een opleiding moest volgen. Welke die opleiding was of aan welke academie in Afghanistan dit was, weet u niet (CGVS, p. 12). Hij zou hebben samengewerkt met Amerikanen en Duitsers. Gevraagd hoe u dit wist, claimt u dat u dit uw vader soms hoorde zeggen en dat u dit weet aan de hand van de certificaten die hij ontving. Op de vraag meer informatie over deze certificaten te geven, moet u kleur bekennen en toegeven dat u niet weet wat er precies in stond. Ook naar meer info gevraagd over deze samenwerking met de buitenlanders en wat uw vader daar dan precies over zei, bent u opnieuw vaag en kort en stelt u dat hij niets anders zei dan dat hij die brieven ontving en klaar was met de academie (CGVS, p. 12).

Of uw vader de enige directeur van de inlichtingendienst in het district Pachier Agam was of als er nog andere directeuren in Pachier Agam waren weet u niet, net zomin als wie zijn overste of collega's waren met wie hij samenwerkte (CGVS, p. 10-11 en 13).

Ook de gang van zaken inzake de moord op uw broer en het gedrag van uw vader hierna houden weinig steek. Uw vader en broer zouden via een oproepingsbrief zijn opgeroepen door de taliban om hen te vervoegen en te stoppen met hun werkzaamheden voor de overheid, maar ze zouden hier geen gevolg aan hebben gegeven. Deze oproepingsbrief heeft u echter niet meer in uw bezit daar deze zou vernietigd zijn (CGVS, p. 18). Ofschoon uw vader directeur van de inlichtingendienst zou geweest zijn en uw broer voor de Afghaanse nationale politie zou tewerkgesteld zijn, brachten ze vreemd genoeg niemand op de hoogte over dit dreigement van de taliban. Over andere collega's van uw vader die op dezelfde manier zouden benaderd zijn door de taliban heeft u ook geen weet (CGVS, p. 18). Twintig à vijftwintig dagen na deze oproepingsbrief zou uw broer, toen hij diezelfde avond nog met verlof naar huis zou zijn gekomen, vermoord zijn door de taliban (CGVS, p. 18). Dat uw broer, niettegenstaande niemand op de hoogte zou geweest zijn van zijn werk en hij tevens voorzichtig te werk ging als hij terugkwam met verlof, diezelfde avond nog vermoord zou zijn door de taliban, kan het CGVS niet overtuigen. Gevraagd of uw vader, als directeur van een inlichtingendienst, over de moord op uw broer melding had gemaakt bij de inlichtingendiensten, stelt u dat hij dit wel zou aangegeven hebben bij een commandant of agent in het district maar omdat uw vader werkzaam was in een ander district ze niets konden doen. Verder gevraagd of uw vader als directeur van de inlichtingendienst in Pachier Agam dan geen contact heeft opgenomen met de inlichtingendienst van Kama, poneert u zowaar dat deze moord wel het laatste geweest zou zijn wat de veiligheidsdienst van uw district zou onderzoeken (CGVS, p. 19). Dat uw vader als directeur van de inlichtingendienst die instond voor de opsporing van talibanleden en het verzamelen van info over deze taliban geen enkele informatie zou verkregen hebben over de daders van de moord op zijn eigen zoon of hier niet verder onderzoek naar hebben verricht, doet alleszins de wenkbrauwen fronsen. Uw vader zou zelfs verder gewerkt hebben voor de inlichtingendienst tot aan de val van de regering vorig jaar, nog bijna twee jaar na de dood van uw broer (CGVS, p. 13). Toch heeft u geen informatie over de daders van de moord op uw broer. Dat uw vader bovendien verder zou zijn blijven werken voor de inlichtingendienst ook al zou zijn zoon vermoord zijn, zou hij zelf bedreigingen hebben gekregen en zou u zelfs, terwijl u helemaal niet werkzaam was voor de overheid, bedreigingen hebben gekregen waardoor u het land noodgedwongen zou hebben moeten verlaten, mag bijzonder merkwaardig genoemd worden.

Ook de persoonlijke problemen die u introept kunnen niet overtuigen. Na de moord op uw broer zou ook u opgeroepen geweest zijn door de taliban om hen te vervoegen. U bent echter tijdens het persoonlijk onderhoud heel vaag en tegenstrijdig over het tijdstip waarop u zelf werd opgeroepen door hen. Wanneer u gevraagd wordt hoelang nadat uw broer vermoord was u de eerste oproeping kreeg, antwoordt u eerst vijftien tot twintig dagen later (CGVS, p. 17). Wanneer u daarna nogmaals gevraagd wordt hoeveel tijd na de moord op uw broer er bedreigingen waren door de taliban, claimt u dan weer dat u twintig à vijftwintig dagen na zijn overlijden werd opgeroepen door de taliban. Gevraagd of dit die oproepingsbrief betrof die door u werd verscheurd, stelt u dat u daarvoor al, tien dagen na de moord op uw broer ongeveer, reeds een oproeping kreeg die u kapot zou hebben gescheurd. Twintig à vijftwintig dagen later zou u dan een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben en ongeveer een maand na de dood van uw broer zou u nog een dreigbrief ontvangen hebben (CGVS, p. 19-20). Bovendien beweerde u dan weer bij DVZ dat de taliban een paar dagen na de dood van uw broer een tweede dreigbrief verstuurden waarin stond dat uw vader de eerste dreigbrief had genegeerd en zijn werk had verder gezet en daarom zijn zoon vermoord was. Als uw vader niet zou stoppen met zijn werk, zou ook u als tweede zoon, vermoord worden (Vragenlijst, punt 5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden in uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud over deze bedreigingen, geeft u te kennen ook bij DVZ gezegd te hebben dat die bedreiging door de taliban aan u gericht was en de vertaling door een vergissing van de tolk niet goed zou zijn overgekomen (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u bij DVZ niets vermeld had over de stukken die u tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt, namelijk de tweede oproepingsbrief en de dreigbrief gericht aan u persoonlijk, stelt u dat ze u niet vroegen in detail uw problemen uit te leggen maar dat u enkel in het kort moest zeggen met wie u problemen had en waarom u vertrokken was, dat was alles (CGVS, p. 20). Nochtans zouden de brieven die u bezorgde over uw beweerde persoonlijke problemen gaan en zouden ze mee aan de basis van uw vertrek uit uw land liggen. Dat u bij DVZ enkel melding maakt van twee dreigbrieven, waarvan de eerste enkel melding maakt van uw vader en broer en de tweede ook naar u verwijst, terwijl er tijdens het persoonlijk onderhoud plots sprake is van twee oproepingsbrieven, waarvan één aan uw vader en broer en één persoonlijk aan u, en twee dreigbrieven is merkwaardig en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder repte u met geen woord bij DVZ over uw bewering dat u zelf bijna zou zijn ontvoerd door de taliban. Ongeveer een maand na de moord op uw broer zouden de taliban getracht hebben u te ontvoeren maar u wist te ontkomen. Gevraagd waarom u dit niet vermeld had bij DVZ, voert u opnieuw aan dat het interview maar twintig à vijftig minuten geduurd had en het niet mogelijk was om in zo een korte tijd dit te vertellen. U roept als verschooning in dat het vooral over uw reisroute ging en slechts heel kort over uw problemen omwille van het werk van uw broer en vader (CGVS, p. 22). Dat u evenwel niet verteld heeft over dit incident terwijl dit u persoonlijk betrof en mede aanleiding zou hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan, doet de wenkbrauwen fronsen. Er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u hier iets over vermeld zou hebben aangezien u dit evengoed heel kort had kunnen melden in één zin: "Er is een vergeefse poging tot ontvoering van mij door de taliban gebeurd". Temeer u specifiek gevraagd werd bij DVZ een overzicht te geven van alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (Vragenlijst, punt 5). Daar komt nog bij dat u over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig bent. Bij DVZ verklaart u twintig à vijftig dagen na de tweede dreigbrief vertrokken te zijn uit uw land (Vragenlijst, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u ongeveer anderhalve maand na de dood van uw broer een opnieuw een dreigbrief ontving en drie dagen na deze dreigbrief zou u uit Afghanistan ontsnapt zijn (CGVS, p. 21).

Tot slot kunnen uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban het CGVS absoluut niet overtuigen. De door u beweerde rekrutering door de taliban strookt niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Het houdt dan ook geen steek dat ze u als zoon en broer van personen die duidelijk de kant van de toenmalige overheid gekozen hadden, zouden trachten te rekruteren.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen immers slechts een indicatie van uw en zijn identiteit. Met betrekking tot de documenten van het werk van uw vader, namelijk de aanbevelingsbrieven en de stukken over zijn opleiding kan u zo goed als geen informatie geven. Gevraagd wat er op die aanbevelingsbrieven staat die u bij heeft, antwoordt u dat u het niet weet. Gevraagd over welke opleiding en aan welke academie dit volgde, weet u ook niet te vertellen (CGVS, p. 12). Ook aan de hand van de documenten van uw broer kan u niet meer info geven over zijn werk. U wist alleen te vertellen welke documenten van uw broer waren en welke van uw vader waren (CGVS, p. 16). Aan de twee brieven door de taliban kan voorts weinig bewijswaarde worden toegekend. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. U bezorgde ook nog twee documenten ter bevestiging van uw problemen, zijnde een aanvraag ingediend door uw maternale oom aan het districtshoofd en de bevestiging van uw problemen door de dorpsouderen, maar vermeldt hier vreemd genoeg niets over tijdens het persoonlijk onderhoud. Nochtans werd u expliciet gevraagd welke documenten met betrekking tot uzelf u naast uw taskara nog had. U spreekt over een oproepingsbrief en een dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 4).

Dat zowel uw oom als de dorpsouderen van uw dorp uw problemen bevestigd zouden hebben maar u hier met geen woord over rept tijdens het persoonlijk onderhoud, is merkwaardig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikels 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1.1. Vluchtrelaas - Geloofwaardigheid

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat zijn broer werkzaam was voor de Afghaanse nationale politie en niet voor de lokale politie en stelt verder dat zijn vader inderdaad werkzaam was voor de inlichtingendienst, dit sinds 1382 volgens de Afghaanse kalender. Op dat moment was hij nog geen directeur.

Verzoeker wenst ook te verduidelijken dat zijn vader op het districtsniveau werkzaam was, terwijl de directie in Jalalabad was gestationeerd en ressorteerde onder het ministerie van binnenlandse zaken.

Voorts heeft zijn vader verscheidene opleidingen gevolgd onder leiding van de Amerikanen en Duitsers (verzoekschrift, stuk 2).

Zijn vader was de enige directeur in het district, maar had nog wel collega's in andere districten.

Ook heeft de vader van verzoeker stappen ondernomen om de moord op zijn zoon, verzoekers broer op te klaren, maar slaagde hier niet in.

Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen en meent dat hij het recht heeft op het voordeel van de twijfel.

Gelet op het feit dat de vader van verzoeker heeft samengewerkt met de Amerikanen, en de taliban thans toegang hebben tot de biometrische data zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeren, ook omwille van het werk van verzoekers vader en broer.

2.1.1.2. Verwestering

Verzoeker wijst op diens verblijf in Europa en wijst erop dat hij zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Ook luistert hij naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het concept van verwestering, omdat de taliban ondertussen de macht heeft gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoeker een bijkomende vrees heeft om te worden beschouwd als “afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim” etc. Verzoeker licht dit toe en verwijst naar landeninformatie.

Verzoeker wijst er ook op dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te gebeuren van zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker betoogt verder dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten.

Verzoeker benadrukt zijn verhoogd risicoprofiel en het gevaar dat hij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan en vraagt om de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.1.1.3. De subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet en betreft hierbij de interpretatie van de beleidsrichtlijnen van UNCHR en het Europees asielagentschap.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing onterecht de richtlijnen van UNCHR veronachtzaamt ten voordele van het Europese asielagentschap en licht toe.

Hij wijst op het schrikbewind dat de taliban zal voeren in Afghanistan en licht toe aan de hand van landeninformatie.

Verzoeker wijst op de preciaire humanitaire situatie en licht toe aan de hand van landeninformatie. Hij meent dat de situatie een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Deze situatie leidt tot een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en de situatie is te wijten aan de taliban.

Verzoeker wijst op de algehele onveiligheid in Afghanistan en verwijst naar landeninformatie. In Nangarhar doen zich talrijke incidenten voor, waaronder met ISKP en tegenover vrouwen.

Gelet op deze onveiligheid komt verzoeker in aanmerking voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Tot slot wijst verzoeker op landeninformatie die stelt dat terugkeerders een risico lopen om gemakkelijk het slachtoffer te worden van criminaliteit alsook armoedeproblematiek.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift drie attesten aangaande de opleidingen die verzoekers vader zou hebben gevolgd.

2.1.3. Inventaris van de door verzoeker aangehaalde landeninformatie en rechtspraak in het verzoekschrift:

- Human Rights Watch, “New Evidence that Biometric Data Systems Imperil Afghans”, 30 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/new-evidence-biometric-data-systems-imperil-afghans>;
- Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21- Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.htm>;
- EASO, “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*”, januari 2022, beschikbaar op: <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022>;
- U.K. Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*”, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/Government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf;
- EASO, COI “*Query Response Afghanistan*”, 2 september 2020, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf;
- Asylos, “*Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"*”, augustus 2017, beschikbaar op: <https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, pp. 101-104, zoals weergegeven in Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*”, 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Ost_en_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- HvJ, 5 september 2012, “*Bundesrepublik Deutschland t. V. en Z.*”, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76;
- UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, Genève, december 2011, § 45, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/5ddfdcd47.pdf#zoom=95>;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 392. Zie in dezelfde zin: RvV 23 april 2021, nr. 253 389; RvV 23 april 2021, nr. 253 822;
- NANSEN, Note 2021-2 “*El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*”, september 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/nl/2021/09/08/bendegeweld-internationalebescherming-el-salvador/>, p. 46.;
- UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 december 1998, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>;
- UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 november 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-mserika-feller-director-department-international-protection.html>;
- I. STAFFANS, *Evidence in European Asylum Law*, Brill Nijhoff, 2012;
- EHRM, “*N.A. t. Finland*”, 14 november 2019, § 82;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>;
- Nansen, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>;
- Reuters, “*U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations*”, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bid-speed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>;
- UN News, “*Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans*”, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>. 5;
- UN News, “*Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*”, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>;
- World Food Programme (WFP), “*'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*”, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-fundswinter-spells-hunger-afghanistan-0>;

- Reuters, "Afghans face "avalanche of hunger and destitution"" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-face-avalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>;
- "Humanitarian Response plan – Afghanistan", Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op: [https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghani stan-humanitarian-response-plan-2022.pdf](https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghani%20stan-humanitarian-response-plan-2022.pdf);
- United Nations, Statement by Dr. Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.orfi/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>;
- World Food Programme (WFP), "Afghanistan Emergency", beschikbaar op: <https://www.wfp.org/emergencies/afghanistan-emergency?ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870>;
- WFP, "Afghanistan risks winter of famine after devastating year", 26 september 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/afghanistan-risks-winter-famine-after-devastating-year/>;
- Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-out-address-afghanistans-hunger-crisis>;
- UNICEF, "Afghanistan Humanitarian Situation Report Report ft 5 1-30 April 2022", 26 mei 2022, beschikbaar op: <https://www.unicef.org/media/120936/file/Afghanistan%20Humanitarian%20Situation%20Report%20No.%205.%201%20-%2030%20April%202022.pdf>;
- Jurist, "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches", 13 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.iurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignorerreal-problems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>;
- NPR, "Parents selling children shows desperation in Afghanistan", 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistan-taliban-deprive-women-livelihoodsidentity>;
- <https://www.cairn.info/revue-afrique-contemporaine-2005-3-page-219.html>;
- The Conversation, "Famine en Afghanistan: la grande hypocrisie", 8 februari 2022, beschikbaar op: <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>;
- Le Courrier, "Famine afghane: la grande hypocrisie", 27 februari 2022, beschikbaar op: <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>;
- Le Monde, «Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan», 24 oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUrIAIcV6A>;
- LeParisien, «Afghanistan: 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables», 15 september 2021, beschikbaar op: <https://www.leparisien.fr/international/afRhanistan-123-millions-de-dollars-retrouves-chezdanciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVQ3ZICH7BSWU.php>;
- Le Monde, ««Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner»: en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs», 21 november 2021, beschikbaar op: <https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afRhanistan-si-la-secheresse-continue-commeca-ie-vais-tout-abandonner-61030163210.html>;
- Le Monde, «Afghanistan: face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire «sans parti pris politique»», 7 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afRhanistan-face-a-la-famine-un-responsable-destalibans-demande-une-aide-humanitaire-61085943210.html>;
- World Food Programme & Food and Agriculture Organization of the United Nations, Hunger Hotspots. FAOWFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.406Q/cb8376en>;
- International Centre for Counter-Terrorism, "One Year of Taliban Rule in Afghanistan: A Predictable Disaster", 26 augustus 2022, beschikbaar op: <https://icct.nl/publication/one-year-of-taliban-rule-in-afghanistan-apredictable-disast>;
- Bloomberg, "Taliban's rule batters Afghanistan year after us departure", 15 augustus 2022, beschikbaar op: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2022-Q8-15/taliban-s-rule-batters-afghanistan-year-after-usdeparture>;

- EHRM, 10 mei 2001, nr. 25781/94, "Cyprus v. Turkey", § 304;
- EHRM, 12 juli 2005, nr. 41138/98 en 64320/01, "Moldovan e.a. v. Romania";
- EHRM, 18 juni 2009, nr. 45603/05, "Budina v. Russia";
- EHRM, 28 oktober 1999, nr. 40772/98, "Pancenko v. Latvia";
- EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. t. Griekenland en België", §253 e.v;
- EHRM, 23 maart 2016, GC, nr. 43611/11, "F.G. v. Sweden" ([GC], § 112. 94 EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, "SHH v. United Kingdom", § 90;
- M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T. Vreemd. 2013;
- EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, "N. t. VK", § 31, 43;
- EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi t. VK", § 282;
- EHRM, 13 oktober 2011, nr. 1011/09, "Husseini v. Sweden", § 87;
- EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, "SHH t. Verenigd Koninkrijk", § 91;
- EUAA, "Afghan Nationals in Pakistan, Iran, Turkey and Central Asia", 28 september 2022, beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_AfRhanistan_Mobility_Trends.pdf;
- ACLED, "REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN" 21-27 MAY 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/06/01/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-21-27-may-2022/>;
- OHCHR, Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balkh and Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022 (reduction in armed fighting and civilian casualties since August 2021; deterioration of the human rights situation; humanitarian and economic crisis), 26 mei 2022, beschikbaar op: [https://www.ecoi.net/en/file/local/2073770/26052022-Afghan-SR-visit_press-statement.docx.](https://www.ecoi.net/en/file/local/2073770/26052022-Afghan-SR-visit_press-statement.docx;);
- OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan>?LangID=E&NewsID=28218;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-5-11-february-2022/>;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan", 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-22-28-january-2022/>;
- UNOCHA, "Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf;
- UNOCHA, "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)", 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-20>;
- La Libre, «Les Afghans aussi méritent notre aide», 23 maart 2022, beschikbaar op : <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aideM3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" 25 June 2022-1 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/07/07/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-25-june-1-july-2022/>;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" 16 July 2022-22 July 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/07/28/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-16-22-july-2022/>;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" 30 July 2022-5 August 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/08/11/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-30-july-5-august-2022/>;
- ACLED, "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" 13 August 2022-9 September 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/09/15/regional-overview-south-asia-and-afghanistan-13-august-9-september2022/>.

2.1.4. In een aanvullende nota van 25 november 2022 bracht de commissaris de volgende informatie ter kennis:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>”.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”.

2.3.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging daar zijn verklaringen omtrent de werkzaamheden van zijn broer niet overtuigen (i), zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader evenmin overtuigen (ii), de gedragingen van zijn broer en vader geen steek houden in het licht van de dreiging van de taliban (iii), verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn eigen vervolging (iv) en zijn gedwongen rekrutering niet geloofwaardig is in het licht van objectieve landeninformatie (v).

Verzoeker kan deze terechte vaststellingen niet weerleggen door louter te volharden zijn verklaringen, evenmin door het aanbrengen van post-factum vergoelijken.

Zo kon de bestreden beslissing terecht vaststellen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de werkzaamheden van zijn broer:

“Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oudere broer A.A. bij de Afghaanse nationale politie. Waar u bij DVZ verklaarde dat uw broer voor de Afghaanse lokale politie tewerkgesteld was, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vreemd genoeg dat hij voor de Afghaanse nationale politie in Pachier Agam werkzaam zou geweest zijn (Vragenlijst punt 5 en CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, claimt u ook bij DVZ nationale politie gezegd te hebben, quod non (CGVS, p. 14). Uw broer zou in het jaar 1392 (omgezet naar de Westerse kalender 2013 of 2014) zijn opleiding voor de politie afgerond hebben en in het jaar 1396 (2017/2018) zijn dienst aangevangen hebben. Evenwel valt er uit zijn politiebade een geldigheidsdatum tot 19/12/1394 (omgezet naar de Westerse kalender 9/03/2016) af te lezen, terwijl u stelt dat hij pas in 1396 zijn dienst zou aangevangen hebben (CGVS, p. 13). Gevraagd wat meer informatie te geven over wat uw broer precies moest doen om bij de nationale politie te mogen beginnen, geeft u aan dat u over de inhoud van zijn job niets weet, enkel dat zijn rang “eerste satanman” was. Taken die uw broer moest doen, kan u niet zeggen (CGVS, p. 13-14).”

Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerleggen door simpelweg te volharden in de verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud en te stellen dat zijn broer wel degelijk bij de Afghaanse nationale politie werkte. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker ook geenszins diens gebrek aan informatie tracht te verschonen in zijn verzoekschrift.

De bestreden beslissing merkte verder op goede gronden op dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader:

“Bovendien kan er evenmin geloof worden gehecht aan het werk van uw vader voor de inlichtingendienst in Pachier Agam district. Uw vader zou directeur van de inlichtingendienst geweest zijn sinds 1382 (omgezet naar de Westerse kalender 2003 of 2004). Uit de twee certificaten die u overgemaakt heeft, blijkt echter dat uw vader in het jaar 1383 de basisopleiding van de nationale politie zou voltooid hebben en slechts in het jaar 1385 de professionele opleiding inzake de hoge politie zou afgerond hebben. Dat u dan beweert dat uw vader directeur van de inlichtingendienst sinds 1382 zou geweest zijn terwijl hij pas in 1383 de basisopleiding van de nationale politie zou gevolgd hebben, is allesbehalve geloofwaardig. Als directeur bij de inlichtingendienst zou hij ingestaan hebben voor het opsporen van talibanleden en het geven van info en coördinaten over waar deze talibanleden zich bevonden. Hij zou deze talibanleden ondervraagd hebben en hen gedwongen hebben bekentenissen af te leggen. Uw vader zou hiervoor samengewerkt hebben met de politie (CGVS, p. 9-10).

Onder welk directoraat deze inlichtingendienst zich bevond of tot welk ministerie het behoorde, kan u niet zeggen (CGVS, p. 10 en 12). U heeft geen idee hoe uw vader aan deze job geraakt zou zijn, enkel dat hij een opleiding moest volgen. Welke die opleiding was of aan welke academie in Afghanistan dit was, weet u niet (CGVS, p. 12). Hij zou hebben samengewerkt met Amerikanen en Duitsers.

Gevraagd hoe u dit wist, claimt u dat u dit uw vader soms hoorde zeggen en dat u dit weet aan de hand van de certificaten die hij ontving. Op de vraag meer informatie over deze certificaten te geven, moet u kleur bekennen en toegeven dat u niet weet wat er precies in stond. Ook naar meer info gevraagd over deze samenwerking met de buitenlanders en wat uw vader daar dan precies over zei, bent u opnieuw vaag en kort en stelt u dat hij niets anders zei dan dat hij die brieven ontving en klaar was met de academie (CGVS, p. 12). Of uw vader de enige directeur van de inlichtingendienst in het district Pachier Agam was of als er nog andere directeuren in Pachier Agam waren weet u niet, net zomin als wie zijn overste of collega's waren met wie hij samenwerkte (CGVS, p. 10-11 en 13)."

Verzoeker verklaart thans dat zijn vader aangeworven werd in 1382 doch op dat moment nog geen directeur van de inlichtingendiensten was. Dit verweer klemt echter met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar verzoeker expliciet stelde dat zijn vader sinds 1382 werkzaam was als directeur (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9). Het *post-factum* bijstellen van de verklaringen van verzoeker kan niet worden aanvaard als een dienstig verweer.

Voorts kan verzoeker diens gebrekkige kennis niet verschonen door in het verzoekschrift informatie aan te bieden die hem compleet ontbrak tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Temeer daar verzoeker ruim de opportuniteit had om zich te vergewissen over de juiste aard van de activiteiten van zijn vader gezien hij tot op vijf maanden na diens aankomst in België in contact stond met zijn familie (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9).

Verder oordeelde de bestreden beslissing op pertinente wijze dat het gedrag van de vader van verzoeker weinig logica vertoonde:

"Ook de gang van zaken inzake de moord op uw broer en het gedrag van uw vader hierna houden weinig steek. Uw vader en broer zouden via een oproepingsbrief zijn opgeroepen door de taliban om hen te vervoegen en te stoppen met hun werkzaamheden voor de overheid, maar ze zouden hier geen gevolg aan hebben gegeven. Deze oproepingsbrief heeft u echter niet meer in uw bezit daar deze zou vernietigd zijn (CGVS, p. 18). Ofschoon uw vader directeur van de inlichtingendienst zou geweest zijn en uw broer voor de Afghaanse nationale politie zou tewerkgesteld zijn, brachten ze vreemd genoeg niemand op de hoogte over dit dreigement van de taliban. Over andere collega's van uw vader die op dezelfde manier zouden benaderd zijn door de taliban heeft u ook geen weet (CGVS, p. 18). Twintig à vijftig dagen na deze oproepingsbrief zou uw broer, toen hij diezelfde avond nog met verlof naar huis zou zijn gekomen, vermoord zijn door de taliban (CGVS, p. 18). Dat uw broer, niettegenstaande niemand op de hoogte zou geweest zijn van zijn werk en hij tevens voorzichtig te werk ging als hij terugkwam met verlof, diezelfde avond nog vermoord zou zijn door de taliban, kan het CGVS niet overtuigen. Gevraagd of uw vader, als directeur van een inlichtingendienst, over de moord op uw broer melding had gemaakt bij de inlichtingendiensten, stelt u dat hij dit wel zou aangegeven hebben bij een commandant of agent in het district maar omdat uw vader werkzaam was in een ander district ze niets konden doen. Verder gevraagd of uw vader als directeur van de inlichtingendienst in Pachier Agam dan geen contact heeft opgenomen met de inlichtingendienst van Kama, poneert u zowaar dat deze moord wel het laatste geweest zou zijn wat de veiligheidsdienst van uw district zou onderzoeken (CGVS, p. 19). Dat uw vader als directeur van de inlichtingendienst die instond voor de opsporing van talibanleden en het verzamelen van info over deze taliban geen enkele informatie zou verkregen hebben over de daders van de moord op zijn eigen zoon of hier niet verder onderzoek naar hebben verricht, doet alleszins de wenkbrouwen fronsen. Uw vader zou zelfs verder gewerkt hebben voor de inlichtingendienst tot aan de val van de regering vorig jaar, nog bijna twee jaar na de dood van uw broer (CGVS, p. 13). Toch heeft u geen informatie over de daders van de moord op uw broer. Dat uw vader bovendien verder zou zijn blijven werken voor de inlichtingendienst ook al zou zijn zoon vermoord zijn, zou hij zelf bedreigingen hebben gekregen en zou u zelfs, terwijl u helemaal niet werkzaam was voor de overheid, bedreigingen hebben gekregen waardoor u het land noodgedwongen zou hebben moeten verlaten, mag bijzonder merkwaardig genoemd worden."

Verzoeker stelt in verzoekschrift dat zijn vader wel degelijk stappen ondernam om de dood van de broer van verzoeker te onderzoeken. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins dat zijn vader concrete stappen ondernam om de dood van verzoekers broer te onderzoeken.

Verzoeker laat in verzoekschrift ook na om enige duiding te geven over welke stappen zijn vader zou hebben gezet teneinde een onderzoek te voeren. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om het stilzitten van zijn vader te weerleggen.

De overige motieven omtrent de ongeloofwaardige gedragingen van verzoeker, zijn broer en vader laat verzoeker in het verzoekschrift ongemoeid.

Tenslotte achtte de bestreden beslissing terecht geen geloof aan de persoonlijke problemen van verzoeker:

“Ook de persoonlijke problemen die u inroept kunnen niet overtuigen. Na de moord op uw broer zou ook u opgeroepen geweest zijn door de taliban om hen te vervoegen. U bent echter tijdens het persoonlijk onderhoud heel vaag en tegenstrijdig over het tijdstip waarop u zelf werd opgeroepen door hen. Wanneer u gevraagd wordt hoelang nadat uw broer vermoord was u de eerste oproeping kreeg, antwoordt u eerst vijftien tot twintig dagen later (CGVS, p. 17). Wanneer u daarna nogmaals gevraagd wordt hoeveel tijd na de moord op uw broer er bedreigingen waren door de taliban, claimt u dan weer dat u twintig à vijftwintig dagen na zijn overlijden werd opgeroepen door de taliban. Gevraagd of dit die oproepingsbrief betrof die door u werd verscheurd, stelt u dat u daarvoor al, tien dagen na de moord op uw broer ongeveer, reeds een oproeping kreeg die u kapot zou hebben gescheurd. Twintig à vijftwintig dagen later zou u dan een dreigbrief van de taliban ontvangen hebben en ongeveer een maand na de dood van uw broer zou u nog een dreigbrief ontvangen hebben (CGVS, p. 19-20). Bovendien beweerde u dan weer bij DVZ dat de taliban een paar dagen na de dood van uw broer een tweede dreigbrief verstuurden waarin stond dat uw vader de eerste dreigbrief had genegeerd en zijn werk had verder gezet en daarom zijn zoon vermoord was. Als uw vader niet zou stoppen met zijn werk, zou ook u als tweede zoon, vermoord worden (Vragenlijst, punt 5). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheden in uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud over deze bedreigingen, geeft u te kennen ook bij DVZ gezegd te hebben dat die bedreiging door de taliban aan u gericht was en de vertaling door een vergissing van de tolk niet goed zou zijn overgekomen (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u bij DVZ niets vermeld had over de stukken die u tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt, namelijk de tweede oproepingsbrief en de dreigbrief gericht aan u persoonlijk, stelt u dat ze u niet vroegen in detail uw problemen uit te leggen maar dat u enkel in het kort moest zeggen met wie u problemen had en waarom u vertrokken was, dat was alles (CGVS, p. 20). Nochtans zouden de brieven die u bezorgde over uw beweerde persoonlijke problemen gaan en zouden ze mee aan de basis van uw vertrek uit uw land liggen. Dat u bij DVZ enkel melding maakt van twee dreigbrieven, waarvan de eerste enkel melding maakt van uw vader en broer en de tweede ook naar u verwijst, terwijl er tijdens het persoonlijk onderhoud plots sprake is van twee oproepingsbrieven, waarvan één aan uw vader en broer en één persoonlijk aan u, en twee dreigbrieven is merkwaardig en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder rept u met geen woord bij DVZ over uw bewering dat u zelf bijna zou zijn ontvoerd door de taliban. Ongeveer een maand na de moord op uw broer zouden de taliban getracht hebben u te ontvoeren maar u wist te ontkomen. Gevraagd waarom u dit niet vermeld had bij DVZ, voert u opnieuw aan dat het interview maar twintig à vijftwintig minuten geduurd had en het niet mogelijk was om in zo een korte tijd dit te vertellen. U roept als verschoning in dat het vooral over uw reisroute ging en slechts heel kort over uw problemen omwille van het werk van uw broer en vader (CGVS, p. 22). Dat u evenwel niet verteld heeft over dit incident terwijl dit u persoonlijk betrof en mede aanleiding zou hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan, doet de wenkbrauwen fronsen. Er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u hier iets over vermeld zou hebben aangezien u dit evengoed heel kort had kunnen melden in één zin: “Er is een vergeefse poging tot ontvoering van mij door de taliban gebeurd”. Temeer u specifiek gevraagd werd bij DVZ een overzicht te geven van alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (Vragenlijst, punt 5). Daar komt nog bij dat u over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan tegenstrijdig bent. Bij DVZ verklaart u twintig à vijftwintig dagen na de tweede dreigbrief vertrokken te zijn uit uw land (Vragenlijst, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u ongeveer anderhalve maand na de dood van uw broer een opnieuw een dreigbrief ontving en drie dagen na deze dreigbrief zou u uit Afghanistan ontsnapt zijn (CGVS, p. 21).

Tot slot kunnen uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban het CGVS absoluut niet overtuigen. De door u beweerde rekrutering door de taliban strookt niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in

Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Het houdt dan ook geen steek dat ze u als zoon en broer van personen die duidelijk de kant van de toenmalige overheid gekozen hadden, zouden trachten te rekruteren.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift.

Wat de neergelegde documenten van verzoeker betreft, oordeelde de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen immers slechts een indicatie van uw en zijn identiteit. Met betrekking tot de documenten van het werk van uw vader, namelijk de aanbevelingsbrieven en de stukken over zijn opleiding kan u zo goed als geen informatie geven. Gevraagd wat er op die aanbevelingsbrieven staat die u bij heeft, antwoordt u dat u het niet weet. Gevraagd over welke opleiding en aan welke academie dit volgde, weet u ook niet te vertellen (CGVS, p. 12). Ook aan de hand van de documenten van uw broer kan u niet meer info geven over zijn werk. U wist alleen te vertellen welke documenten van uw broer waren en welke van uw vader waren (CGVS, p. 16). Aan de twee brieven door de taliban kan voorts weinig bewijswaarde worden toegekend. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. U bezorgde ook nog twee documenten ter bevestiging van uw problemen, zijnde een aanvraag ingediend door uw maternale oom aan het districtshoofd en de bevestiging van uw problemen door de dorpsouderen, maar vermeldt hier vreemd genoeg niets over tijdens het persoonlijk onderhoud. Nochtans werd u expliciet gevraagd welke documenten met betrekking tot uzelf u naast uw taskara nog had. U spreekt over een oproepingsbrief en een dreigbrief van de taliban (CGVS, p. 4). Dat zowel uw oom als de dorpsouderen van uw dorp uw problemen bevestigd zouden hebben maar u hier met geen woord over rept tijdens het persoonlijk onderhoud, is merkwaardig.”

Wat de door verzoeker neergelegde documenten in verzoekschrift betreft merkt de Raad vooreerst op dat het document aangaande diens Duitse opleiding reeds voorlag ten tijde van de bestreden beslissing en bijgevolg geen ander licht kan werpen op de verklaringen van verzoeker.

Wat de overige twee attesten betreft, merkt de Raad op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Tot slot kan de Raad verwijzen naar de aangevoerde landeninformatie ter ondersteuning van de bestreden beslissing waar deze stelt dat er een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt in Afghanistan, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten verder relatieveert (Landeninformatie, stuk 7, nr. 1).

Waar verzoeker betoogt dat hij het voordeel van de twijfel moet genieten, merkt de Raad op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

De Raad merkt hierbij ter volledigheid op dat van verzoeker niet kan worden opgemerkt dat deze een oprechte inspanning heeft geleverd om diens asielaanvraag aannemelijk te maken, daar een gebrek aan geloofwaardigheid diens verklaringen doorloopt.

Het betoog dat de taliban thans overheidsgegevens in handen hebben en aldus weten dat de vader van verzoeker heeft samengewerkt met de buitenlandse mogendheden is niet dienstig daar er *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van de vader van verzoeker en het daarbij gepaarde risico.

2.3.2. Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk

of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*".

Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41- 42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesities*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De toepassing van "*amr bilmaruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het

ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het defactoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die

banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto* talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’ van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in verzoekschrift dat hij thans verwesterd is en niet meer kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker zou zich anders zijn beginnen te dragen en te kleden en zou luisteren naar Westerse muziek.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds maart 2021 in België heeft verbleven. De Raad kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtun spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 1). Het gegeven dat verzoeker zich anders is beginnen te gedragen en zou luisteren naar Westerse muziek is geen element dat van zulke aard is dat het doet besluiten dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. Het feit dat verzoeker zich een Westerse klededracht zou hebben toegeëigend is op zich ook geen element van zulke zwaarwichtigheid dat verzoeker zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse normen en waarden.

Wat het betoog van verzoeker over “*het schrikbewind*” van de Taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Onderzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

2.4.2. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, *in casu* de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).*

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is.

De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Tot slot kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak “M.S.S.” en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute

voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidzorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen.

De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem.

Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawalaverstrekkingen hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven.

Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de Taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de Taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen

en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar, zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)*" van 23 september 2022 (p. 10), evenmin aanleiding tot een reëel risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in het verzoekschrift actuele informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie, doch deze is niet bij machte om de bovenstaande vaststellingen omtrent de veiligheidssituatie om te buigen. Deze informatie ligt immers in eenzelfde lijn als de informatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP